

V čolnu.

Mama!

„Kaj?“

„Mama!“

„Kaj pa je?“

„Ali smem k Podstajniku, da se bom vozil v čolnu. Vi ne veste, kako lep čoln je napravil Podstajnikov Jaka. Ravnotak je, kakor ga imajo mornarji na morju.

„Le pojdi. Samo pazi, da ne boš v vodo pal.“

„Mama, saj ni globoko!“

„Oh, Mihec, kakó si čuden. Kaj misliš, da v malo vodo ne moreš pasti!“

Mihec je molčal in je povetil glavo.

„Bom takoj nazaj, mama. Naj grem!“

„Saj sem rekla, da pojdi. Pa kmalu se vrni!“

Mihec je stekel po vasi proti Podstajniku. Strojarsjev pes je lajal za njim.

Kovačev Francek je uzrl Čebavovega Miha in jo je tudi popihal za njim. Francek je pobral dva kamna in ju zalučal v Strojarsjevega psa, ki je prestrašen pobegnil domov.

Potem sta oba korakala proti Podstajniku. Jaka je stal na pragu hiše in je srpo gledal na prišleca.

„Jaka, ali se smeva s Kovačevim Franckom malo voziti v tvojem čolnu? Jeli, da smeva?“

Tako je prosil Čebavov Mihec Podstajnikovega Jaka. Dečka sta bila uslišana.

To je bilo veselja! Oba sta se spravila v čoln in ga porinila po vodi.

Jaka je pa stal na pragu in ju opazoval.

Jedva sta bila mala s čolnom sredi potoka, nagne se čoln na stran. Dečka padeta v potok.

To sta se kobacala iz vode! Mihec je bil prvi na suhem, in takoj za njim tudi Francek.

Toda čoln? — Francek se je ojunačil. Zavihal je mokre hlače do kolen in je stopal po vodi. S težavo je spravil čoln na suho.

Podstajnikov Jaka se je pa grohotal in smejal.

„Prav vama je, čisto prav. Kaj pa hodita v vodo. Bosta vedela vdrugič.“

Kovačev Francek jo je ubral čez njive proti domu. Doma pa so oče vzeli v roko leskovko in so z njo namazali Francka.

„Tako. Zdaj imaš, da boš vedel za drugič. Ti ptič ti nepoboljšljivi. Ti bom jaz že pokazal, ali boš ubogal ali ne.“

Francku so drsele po licih debele solze.

Tudi Čebabovemu Mihcu se ni godilo dosti boljše. Doma je moral klečati pol ure na polenu, potem je pa dobil še par gorkih.

Drugi dan so se pa norčevali v šoli součenci iz ubogega Mihca in Francka.

„Sta se dobro vozila v čolnu?“ — „So vama dali doma smetano lizati, ha, ha!“ — Tako in enako je bilo hudomušno povpraševanje.

Mihec in Francek sta se navidezno smejala, a v duši sta sklenila vsak zase, da se ne gresta nikoli več vozit s tistim prebitim čolnom.

Vukovoj S.

Kjer je ljubezen, tam pomaga angel varih.

Dobri in pridni so bili Sapovi otroci. Radi so poslušali skrbno mater in ji pomagali. Saj je bila tudi potrebna, ker je bil mož umrl in ji pustil revno in mlado družinico. Zbolela je pa mala Cilika. Položila jo je silno nevarna, nalezljiva bolezen. Zdravnik je trdo zapovedal, da mora Cilika ležati in ne sme iz postelje, če ne, bo gotovo umrla. A Cilika ni bila vajena ležati. Bilo jo je strah, in nikakor je ni bilo pridržati v postelji. Kaj storiti? Starejša sestra Nežika se je zdrava ulegla v posteljo k Ciliki in ji rekla: »Bom pa še jaz ležala pri tebi, da te ne bo strah.« In Bog je videl veliko ljubezen te sestrice ter pomagal Ciliki. Ozdravela je. Nežiko pa je varoval angel varih, da se je ni prijela nevarna, nalezljiva bolezen.

F. B.

